

[Albertsen.]

husstande i landet fået radio, og tre fjerdedele af dem har fået fjernsyn, hvor man fra den hele eller halve verden kan få musik eller spillefilm lige ind i stuen på alle tider.

Da man efter Danmarks befrielse i 1945 diskuterede festligholdelsen af 5. maj, indgik der i denne debat også en eventuel flytning af store bededag, der jo falder 4. fredag efter påske, som det hedder i Christian den Femtes forordning af 1686. Hvis dagen, der efter bestemmelserne er en faste- og bodsdag, skal opretholdes, hvilket man nok kan sætte et spørgsmålstegn ved, var det vel en overvejelse værd at flytte den hen til en efterårsmåned, til september eller oktober, eller måske til påskelørdag, men dette og andre problemer kan vi se nærmere på i udvalget.

Af ministerens fremsættelsestale fremgår det, at næsten alle landets biskopper har tiltrådt forslaget. Ligeledes har jeg bemærket, at også biografteatrene, såvel lederne som medarbejderne, er indforstået med lovens revision og med forslaget. For funktionærernes vedkommende kan der måske rejse sig et spørgsmål om lovens ikrafttræden i relation til de faglige overenskomster, hvis udløbstid jo er 1. april 1963.

Af de enkelte paragraffer skal jeg som nævnt fremhæve og tilslutte mig § 1. Hvis vi skal have mere med, bliver virkningen jo den, at såvel skærtorsdag som påskelørdag bliver ligestillet med almindelige hellig- eller søndage. Egentlig burde 1. pinsedag også udgå som højhelligdag — denne glædens dag.

Flytningen af helligdagsfreden fra kl. 16 til kl. 14 er særdeles naturlig og rigtig. Når man i øjeblikket tillader alle former for sportsopvisninger med orkesterledsagelse eller orkestermusik til indledning, professionelle boksekampe, gymnastikopvisninger og mange andre ting, er det vistnok helt uden mening ikke også at tillade fremvisning af fremragende kunstneriske film, fordi det tilfældigvis skal foregå i en biograf. Lad søndagen som oprindeligt blive en glædens dag i åbenhed.

Dispensationsordningen og den deraf følgende nødvendige kvalitetsbedømmelse fra ministeriets side skulle blive overflødig, hvis det foreliggende lovforslag bliver vedtaget, og det kan alle vel glæde sig over.

Lovforslaget har i befolkningen og i befolkningens talerør — den samlede presse af næsten alle anskuelser — fået betydelig tilslutning, måske med en enkelt lokal undtagelse. Vi ser gerne fra socialdemokratiets side, at der også her i tinget kan vindes bred tilslutning til en lovgivning af denne art. Der er en tendens til frihed i lovforslaget, som tiltaler mig. Jeg håber, at vi nu kan få loven revideret; denne gang skal det lykkes. Jeg anbefaler.

Vagn Bro: Jeg skal på mit partis vegne udtale, at vi selvsagt, som det jo er vor pligt, er rede til at deltage i drøftelsen af dette lovforslag i et kommende udvalg. Men vi ønsker straks at sige, at efter at tinget for 8 år siden henlagde et lovforslag, som endog var mindre vidtgående end det, der nu ligger på tingets bord, og efter at, så vidt jeg husker, ikke mindre end 80.000 mennesker dengang udtalte deres store betænkelighed ved atter at svække søndagens og dermed hviledagens fred, tør jeg ikke love nogen tilslutning til lovforslaget fra vor side.

Det foreliggende lovforslag hedder forslag til helligdagslov, og det er et fortrin, at man nu alene holder sig til dette i stedet for som tidligere at tale om lov om offentlig fred på folkekirkens helligdage samt grundlovsdag, hvor det jo var et meget afgørende spørgsmål, hvad slags arbejde der måtte finde sted på disse dage.

Ligesom den foregående ærede taler har også jeg undersøgt den tidligere lovgivning, navnlig dette århundredes. Spørgsmålet var allerede i 1901-02 til drøftelse, og dengang skete der det, at man fra kirkelig side — på et tidspunkt, hvor den kirkelige fred var nogenlunde fast forankret i dansk lovgivning, og hvor man ikke ønskede at røre ved den — gik med til vidtgående indskrænkninger i ellers nødvendigt arbejde om søndagen, omend måske nogle stod meget tvivlende over for rigtigheden heraf. Det gik så vidt, at et tidligere medlem af dette ting, folketingsmand Philipsen, på et vist tidspunkt talte om den unaturlige alliance mellem socialdemokratiet og den indre mission, idet de forenede sig om at få søndagsarbejdet begrænset mest muligt — fra kirkelig side vel også, kan man måske føje